

saadan Fisk, som kun skulde kastes ud for at ligge og raadne i Vandet. Den nuværende Lovgivning giver dem en saadan Tilladelse. Det er en ikke ganske urimelig Sætning, der blev sat ind i Fiskeriloven 1888, at de have Lov til at spise den selv, men ikke sælge den. Ganske vist, den Regel rammes af den samme Svaghed som mange Kontrolbestemmelser, nemlig, at de let kunne omgaaes, men Tanken var den rigtige, nemlig at en Undermaalsfisk ikke maa fiskes for at gøres til Genstand for Fortjeneste, men selvfølgerlig, er den kommen op, og kan den ikke sættes ud igen levende, maa den ikke gaa til Spilbe, og saa maa Fiskeren have Lov til at spise den selv. Det var Meningen med Loven af 1888. Endvidere er der Fiskeriet med Malejærn. En stor Del af de Mal, der stanges — og der stanges ogsaa andre Fisk, Gedder og andre Arter — med Malejærn vil i Reglen være saaledes skadet, at det ikke kan nytte at sætte dem ud igen. I dette Tilfælde forekommer det mig, at man maatte give Fiskerne den Ret, den nugældende Lovgivning giver, at spise dem selv. Men for øvrigt, jeg gentager det, er jeg af den Mening, at en af de mest virksomme Fredningsbestemmelser er at forbyde Fiskning af Undermaalsfisk og forlange dem straks udsatte igen, for saa vidt det kan ske i levende Tilstand. Jeg kommer da til den tredje Hovedbestemmelse, som det ny Forslag indfører i Modsætning til den nugældende Lov, og det er Fredningen af selve Fiskene i Vandet. Fredningen over for visse Redstaber. Det var jo Hovedbestemmelser i Loven af 1888, hvor man efter lange Forhandlinger naaede til et Kompromis, der sagde, at i Foraarsmaanederne Marts, April og Maj maatte der ikke fiskes med noget Slags Vaad, altsaa med bevægelig Redskab, i en Fjerdedel af hvert selvstændigt Fiskevand. Første Gang det blev sat i Kraft, blev det noget misforstaaet fra Indenrigsministeriets Side, idet man tog hele det danske Fiskefarvand og deraf fredede en Fjerdedel. Det havde ikke været Udvalgets Mening og havde heller ikke været Lovens Mening, og man naaede til Forstaelse med Indenrigsministeren derom i sin Tid saaledes, at Landet blev inddelt i forskellige Fiskevande, og en Fjerdedel af hvert selvstændigt Fiskevand blev Genstand for Fredning for Vaadfiskeri i Foraarsmaanederne Marts, April og Maj. Denne Bestemmelse er nu i Lovforslaget fravegen, og i Stedet for er der givet mere omfattende Bestemmelser, der gælde hele Fiskeriterritoriet og ramme paa forskellige Maade de forskellige Vaad. Men Hovedsagen er den, at Malevaad bliver forbudt efter Lovforslaget

fra 15de November indtil 31te Maj, altsaa foruden de tre Foraarsmaaneder skulde det være forbudt hele Vinteren igennem og det ikke alene for en Fjerdedel af Fiskevandene, men for hele Fisketerritoriet. Der er jo ikke nogen Tvivl om, at en saa stærk Indgræben mod Vaadfiskeriet er en meget kraftig Fredningsbestemmelse, thi lige saa vist som man indrømmer, at Vaadfisket er den kraftigste Fiskemaade, er det ogsaa givet, at jo mere Benyttelsen af Vaadfisket bliver indskrænket, desto større Omfang faar Fredningen. Men jeg nærer ikke den fjerneste Tvivl om, at en saa vidtgaaende Bestemmelse ikke kan ventes gennemført, dertil ere alt for store Interesser nu knyttede til Vaadfiskeriet her i Landet. Jeg er tilbøjelig til at tro, at man ikke kommer synderlig hørt fra den Overenskomst, der sluttedes i Loven af 1888, der altsaa bestemte en Fjerdedel af Fiskevandene til Fredning og lod være frit Spillerum over de øvrige tre Fjerdedele. Denne Fredning af en Fjerdedel af Fiskevandene har, saa vidt mig bekendt, ogsaa vist sig meget praktisk, og der kommer forskellige Vidnesbyrd frem om, at Fiskerne selv mene, at man ved denne Fredning virkelig har tilvejebragt Muligheden for at skaffe en bedre Fiskebestand i Fremtiden, idet det er en Selvfølge, at denne Fjerdedel af hvert enkelt Fiskevand er bleven valgt saaledes, at man fortrinnsvis har fredet de lavere og de indre Vaade, der ere saa vigtige for Fiskene.

Med Hensyn til Bedtægterne foreslaar Lovforslaget nu ikke videre Forandringer, og jeg tror, dette er rigtigt, og at de Udtalelser, der ere faldne til Gunst for Bedtægtsprincippet, ogsaa ere berettigede. Det var ogsaa et af Grundprincipperne for Loven af 1888, at man meget vanskeligt kunde træffe saadanne Regler, som ubetinget kunde gøres gældende ens og overalt i Landet. Der var forskellige lokale Hensyn, der der burde tages, og det har kun kunnet ske ved, at man fik fastslaaet Bedtægter for hvert enkelt Fiskevand. Man klager over Bedtægterne, navnlig fra de bevægelige Fiskeredstaberets Ejeres Side, idet man siger, at Bedtægterne ere Fredninger ikke for Fiskene men for Fiskerne, at Bedtægterne for et saadant mere luftet Fiskevand kun skulde have den Betydning at udelukke fremmede Fiskere og have Fiskeriet for de nærmestboende. Jeg nærer slet ingen Tvivl om, at for en Del spiller dette Hensyn med, og jeg ser ikke, hvorfor man skulde anføre det for ganske uberettiget, at de nærmestboende Fiskere ogsaa have fortrinnsvis Udgang til Fiskeri i deres eget Farvand. Men paa den anden Side er der heller ingen Tvivl om,